

Μάννα, δὲ θέλω φρόνιμη, δὲ θέλω ἄνθρωπον γυναικα,
μόν' ἀγαπῶ τὴν λευτεργίαν καὶ τὸ μακρὸν τουφέκι
καὶ τὸ σπαθὶ τὸ διμισκί

Κρήτ.

Τὸ δρόμο πῆραν σύνταχα κ' ἐφτάσαν ἔς τὸ γεφύρι,
ὁ Νίκος μὲ τὸ δαμασκί σπαθὶ τὴν ἄλυσό του κόφτει

Μακεδ. (Ὁλύμπ.)

Γένεστε Τουρκόπουλα νὰ χαρῆτε τὴν Τουρκιά,
τ' ἄλογα τὰ γρήγορα, τὰ σπαθιά τὰ δαμασκιά;

Μακεδ. (Γρεβεν.)

Ὡ ἔρωτα ἀπάνθρωπε, μὲ διμισκί μαχαίρι,
ἔς τ' ἀμάθητα καὶ ἔς τὰ μικρὰ πῶς πᾶς καὶ βάζεις χέρι;

Ἰων. (Κρήν.)

Πέντε μαχαίρια ἱμισκιά τσαινουργιοκαπνισμένα,
μέσ' ἔς τὴν καρδιά μου τσ' ἄμ - μνηχτοῦ, ἔσ-σ'
ἀπαρτιοῦμ' ἐσένα

Κάρπ. Τὸ ἄσμ. εἰς παραλλαγή. κ.ά.

Ὡς μ' ἐσφιχταγαλιάζοντα τὰ πύβονλά σου χέρια,
ἐτσά νὰ σοῦ τὰ κόφουνε μὲ διμισκιά μαχαίρια

Κρήτ.

Βάλ-λῃ εἰ τὰ τσαλ-λῃ οὐράσινα τὸ δεμεστὶ ξεφόρι,
πηγαίν-νει κάτω ἔς τὸν γιαλ-λῃ ὁ, γάτω ἔς τὸ περιβόλι
(τσαλ-λῃ οὐράσινα = ἀτσαλοπράσινα) Ρόδ.

Ἐχω τῷ ἀνδέν-ρες διμισκιές τῷ ἀτσάλ-λενα κατάρτια
Μεγίστ.

Κ' ἔχει τὴν πρύμνην του χρυσῇ, τὴν πλώρην τ' ἀσημένια
καὶ τὰ κουπιά του διμισκιά καὶ ναῦτες ἀντρεωμένους

Λευκ. Τὸ ἄσμ. εἰς παραλλαγή. κ.ά. || Ποίημ.

Κι αὐτός, γιὰ νὰ μὴ δῇ τὴν καταφρόνια,
τὸ δαμασκί του σέρνει γιαταγάνι,
καὶ κυνηγώντας ἡσκίους ἐτρελλάθη

Μ. Τσιριμῶκ., Ἐκ βιβλ., 21

2) Τὸ Οὐδ. οὐσ. ἢ σπάθη ἢ ἐκ Δαμασκοῦ προερχομένη
κατὰ Δαμασκηνὸν πρότυπον κατασκευασθεῖσα Εὐβ. Ἡπ.
Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κάρπ. Κρήτ. Κυκλ. Στερελλ.
(Λαμ.) κ.ά. — Ε. Στρατουδ., Κρητικ. ἐμπνεύς., 27 — Λεξ.
Αἰν. || ἄσμ.:

Μάννα μου, τοῦ πολλαποῦ τοῦ νιοῦ τοῦ διωματάρη
π' ἔχει θωριάν ἀγγελικὴν μὲ ἱμισκί ζωσμένους
(πολλαποῦ = πολλαγαποῦ, πολυαγαπημένου) Κάρπ.
Ἐγὼ δὲ θέλω ψυχογὶός βαριά νὰ μὲ πλουτίσῃς,
γιὰ νὰ βαστῶ τὸ διμισκί καὶ τὸ χρυσὸν τουφέκι

Ἡπ. || Ποίημ.

Κ' ἐκεῖ πού ἔσερνε τὸ διμισκί ἀπ' τὴ θήκη,
κατάστηθα τὸν χτύπησαν φαρμακεμένα βόλμα

Ε. Στρατουδ., ἔνθ' ἄν. β) Ὑφασμα χρυσοῦφαντον καὶ ποικι-
λόχρωμον προερχόμενον ἐκ Δαμασκοῦ ἢ κατὰ Δαμασκηνὸν
πρότυπον κατασκευαζόμενον Ζάκ. Κρήτ. Κῶς (Πυλ.) κ.ά.
Συνών. δαμασκηνός (Ι) 2, δαμάσκο, καμου-
χᾶς. γ) Τὸ ποικίλον χρῶμα τῶν ὑφασμάτων τῆς Δαμασκοῦ
Θεσσ. δ) Εἶδος χοροῦ Εὐβ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαμασκῆς Ἀντίπαξ.
Ἐρεικ. Κέρκ. Ὁθων. Παξ. καὶ ὡς παρων. ὑπὸ τὸν αὐτὸν
τύπ. Ἐρεικ. Ὁθων. Παξ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ.
Διμ'σκῇ Στερελλ. (Ὑπάτ.) Ράχη τοῦ Δαμασκῆ Ἀντίπαξ.
Παξ.

δαμάσκο τό, σύνθηθ. δαμάσκου σύνθηθ. βορ. ἰδιωμ. da-
μάσκο Ζάκ. Κρήτ. δαμασκὸ Θεσσ. δαμάσκα ἢ, Θράκ. (Μυ-
ρίφ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. d a m a s k o. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. δαμά-

σ κ ο ν εἰς ἔγγραφ. ἐκ Ζάκ. τοῦ 1825 (βλ. Ἀθηνᾶν 28(1916),
246). Ὁ τύπ. δαμάσκα ἢ, καὶ εἰς προικοσύμφωνον τοῦ
1770 Ἀθῆν. (βλ. Δ. Καμπούρογλ., Μνημ. Ἱστορ. Ἀθῆν.
1, 264).

1) Ὑφασμα μεταξωτὸν κυρίως, ἀλλὰ καὶ μάλλινον, πε-
ποικιλμένον δι' ἐνυφασμένων σχημάτων χρώματος βαθέος
ἐρυθροῦ, προερχόμενον ἐκ Δαμασκοῦ ἢ κατασκευασμένον
κατὰ τὴν Δαμασκηνὴν τεχντροπίαν, χρησιμεῖον πρὸς κα-
τασκευὴν ἐφαπλωμάτων, ἱερατικῶν ἀμφίων, καλυμμάτων
ἐπίπλων κ.τ.δ. σύνθηθ.: Φερόνι δαμάσκο Κρήτ. Πάπλωμα
δαμάσκο Ἀθῆν. Τοῦ ῥριξε καὶ τὸ δαμάσκο πάπλωμα, γι-
ατί ἔκανε κρύο Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ἐνα προικατ'κου
φ'στάν' τ'ς κυραμάννας μ', ἦταν δαμάσκον (κυραμάννα =
μάμμη) Ἡπ. (Κουκούλ.) Συνών. εἰς λ. δαμασκίς 2β.

2) Τάτης πολυτίμος Κέρκ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. Δαμάσκος Βιθυν. (Νέα Μου-
δαν.) Μακεδ. (Πρωτ. Ροδολίβ.) Πελοπν. (Μολ.) Σκίαθ. καὶ
ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τύπ. Δαμασκός Ἡπ. (Ραδοβύζ.)

δαμασκωτός ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ., 340 Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δαμασκί, διὰ τὸ ὅπ. βλ. εἰς λ. δαμα-
σκίς, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ωτός. Πβ. τὰ ἀμν-
γδαλωτός, κροσσωτός, μεταξωτός κ.ά.

1) Δαμασκίς 1, τὸ ὅπ. βλ., Λεξ. Βλαστ., ἔνθ' ἄν.:
Δαμασκωτὸ σπαθί. 2) Ἐπὶ ὑφασμάτων, τὸ ὑφασμένον καὶ
πεποικιλμένον κατὰ τὴν Δαμασκηνὴν τεχντροπίαν Λεξ.
Πρω. Δημητρ.: Δαμασκωτὰ τραπεζομάντηλα Λεξ. Δημητρ.

δάμασμα τό, λόγ. πολλαχ. καὶ δημῶδ. Κρήτ. (Κίς.
κ.ά.) Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ρ. δαμάζω. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δαμάζω, ἢ τιθάσει-
σις λόγ. πολλαχ. καὶ δημῶδ. Κρήτ. (Κίς. κ.ά.): Νωρίτερα
τοῦ χρειάζεσθαι δάμασμα, ὅχι τώρα πού ἐγινε ἄντρα;
Ἀθῆν. Τὸ πουλάρι ἤθελε δάμασμα, ἐδὰ ἐπέρασε ὁ καιρὸς
του, γι' αὐτὸ κάνει σὰ δὲ ἀφηγιασμένο Κίς. Τὰ κοπέλια
θέλουνε δάμασμα, ὅθεν εἶναι μικιά, γιὰτὶ δὲ δὰ κάνεις καλά,
ὅδε μεγαλώσουνε (μικιά = μικρά, δὲ δὰ κάνεις καλά = δὲν
μπορεῖς νὰ τὰ ποδηγετήσῃς) αὐτόθ. β) Μεταφ. χαλιναγωγῆ-
σις τῶν παθῶν λόγ. ἐνιαχ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. 2) Ἡ
θλάσις τῶν μυῶν Νίσυρ. 3) Ἐπὶ κρέατος, σίτεμα Λεξ.
Βάιγ.

δαμασμός ὁ, Λεξ. Περίδ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐσ. δαμασμός.

Δάμασμα, 1, τὸ ὅπ. βλ.

δαμαστός ἐπίθ. Λέσβ. (Μυτιλήν. Πλομάρ.) — Λεξ.
Βάιγ. δαμαστό Ἀπουλ. (Μαρτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. δαμάζω. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ὁ δυνάμενος νὰ δαμασθῇ Ἀπουλ. (Μαρτ.): Ἐ κ-
κέκ-κι τὸ δαμάλι, ἔν' δαμαστό (εἶναι μικρὸ τὸ δαμάλι, εἶναι
δυνατὸν νὰ δαμασθῇ). 2) Ἐπὶ καρπῶν καὶ κυρίως ἐπὶ ἐλαιῶν,
ὁ ὑπερβολικὰ ὥριμος ἢ ὁ γινωμένος, ὁ ἔτοιμος πρὸς
βρῶσιν κατόπιν ἐπιδράσεως τοῦ ἐπιπεπασμένου ἀλατος
Λέσβ. (Μυτιλήν. Πλομάρ.): Ἐλῆς δαμαστές Μυτιλήν.

δαμινά ἐπίρρ. Κρήτ. (Ἐμπαρ. Σητ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. δαμινός, τὸ ὅπ. βλ. εἰς Κ. Σάθα,
Τουρκοκρ. Ἑλλ., 257 τύπ. ἐδαμινά.

Ἀσθενῶς, ἐλαφρῶς, μόλις, συνήθως δις ἐπαναλαμβανό-
μενον πρὸς ἐπίτασιν τῆς σημασίας ἔνθ' ἄν.: Δαμινά -

δαμινά ἐγροικούδονε ἡ φωνή του Σητ. "Ηκουσα ἓνα χτύπο, δαμινά - δαμινά Κρήτ. Δαμινά - δαμινά σ' ἀκούω αὐτόθ.

δαμινός ἐπίθ. Κρήτ.

Τὸ Ὑστερυβυζαντ. ἐπίθ. δ α μ ι ν ό ς. Βλ. Φορτουν. (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ., 216) «καὶ φωνές δαμινές τῷ γυναικῷ καὶ κοπελλιῷ» καὶ εἰς Ἑρωτοκρ. Β, 708 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) «κι ἂν ἤσυρε καὶ δαμινὴ φωνή, δὲν ἐγροικῆθη». Κατὰ Γ. Χατζιδ., Ἐπετ. Φιλολ. Σχολ. Πανεπ. Θεσσαλον. 1 (1927), 33 κέξ. ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. ἐπίθ. ο ὕ δ α μ ι ν ό ς.

Ὁ ἐλάχιστος, ὁ ἀμυδρῶς θεώμενος ἡ ἀσθενῶς ἀκουόμενος: "Ηκουσε ἓνα δαμινὸ - δαμινὸ χαρχαλαμέδο (= ἐλαφρὸν θόρυβον) Ἐκεῖ πάνω μιὰ δαμινὴ - δαμινὴ φωθιά Συνών. ἄ τ ο ν ο ς, σ ι γ α ν ό ς, ψ ι θ υ ρ ι σ τ ό ς.

δαναῖδα ἡ, Θράκ. (Αἰν.) δαναῖδα Μακεδ.—Λεξ. Βάιγ. Κορ. "Ατ. 5, 49 Μπριγκ. Βλαστ., 461 νδαναβία Κάρπ. ("Ελυμπ.) ταναβία Κάσ.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. δ α ν α ῖ ς. Ὁ τύπ. δ ε ν α ῖ δ α καὶ εἰς Σομ.

Τὸ φυτὸν Καλαμίνθη ἡ νεπέτη (Calamintha nepeta) τῆς οἰκογ. τῶν Χειλανθῶν (Labiatae) ἐνθ' ἂν.: Λούνοντ-ται με τήτ-ταναβία τῶν μεγαλώνουν τῶ ὅλα τὰ μαλ-λιὰ Κάσ. Συνών. ἄ γ ρ ι ο ρ ῖ γ α ν η 1α.

δανείζω κοιν. καὶ Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) Καππ. ('Αραβάν. Γούρτον.) Πόντ. ('Ιμερ. 'Ινέπ. Χαλδ.) δανείζου κοιν. βορ. ἰδιωμ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) δανείδζω Καλαβρ. (Γαλλικ. Μπόβ.) δανείζ-ζω Καλαβρ. (Βουν. Χωρίο Ροχούδ.) Κάλυμν. Κῶς Μεγίστ. Χίος (Καρδάμ.) δανείδζω Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Μαρτ. Στερνατ. Τσολλίν.) τανείδζω Ἀπουλ. (Καστριν. Μαρτ.) δανείντζω Ἀστυπ. Σίφν. δανείτζω Χίος διανείζω Πόντ. (Οἶν.) δανείζω Πόντ. (Κοτύωρ. "Οφ. Τραπ. κ.ά.) δανείν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) βανείζω Κάρπ. βανείντζω Κάρπ. 'ανείζω Κάρπ. Κύπρ. 'ανείδζω Κάρπ. ("Ελυμπ.) δανείζουρ ἐν Τσακων. δαν'ζου Πάρ. (Λεῦκ.) Παρ. δάνειg-γα Ἀπουλ. (Στερνατ.) Ἀόρ. ἐδάνειζα Πόντ. (Οἶν.) ἐδάντσα Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. κ.ά.) ἐδάνεια Καλαβρ. (Βουν. Γαλλικ. Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) δάν'σα Καππ. ('Αραβάν.) Ὑπερσ. ἡμ-μον δανείονδα Καλαβρ. (Βουν. Χωρίο Ροχούδ.) εἶχα δανείοντα Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Μαρτ. Στερνατ. Τσολλίν.) Προστ. ἄορ. δάνεισο Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) δάνειζον Πόντ. δάντζον Πόντ. (Τραπ.) δάνεισο - δανείσετε Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Μαρτ. Στερνατ. Τσολλίν.) δάνειε - δανείετε Καλαβρ. (Βουν. Γαλλικ. Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) Ἀπαρ. ἄορ. δανεί Καλαβρ. (Βουν. Γαλλικ. Χωρίο Ροχούδ.) δανείσει Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Μαρτ. Τσολλίν.) Μετοχ. ἐνεστ. δανείδζονδα Καλαβρ. (Γαλλικ. Μπόβ.) δανείδζοντα Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Μαρτ. Στερνατ. Τσολλίν.) ἄορ. δανείονδα Καλαβρ. (Βουν. Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) δανείνδα Καλαβρ. (Γαλλικ.) δανείοντα Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Μαρτ. Στερνατ. Τσολλίν.) Μέσ. δανείδ-ζομαι Καλαβρ. (Γαλλικ. Μπόβ.) δανείσκομαι Πόντ. (Κοτύωρ.) δανείσκουμαι Πόντ. ('Αργυρόπ. "Οφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) διανείσκομαι Πόντ. (Οἶν.) Παρ. ἐδανείσκου-μ'νε Πόντ. (Χαλδ.) Ἀόρ. ἐδανείστα Πόντ. ("Οφ. Τραπ. κ.ά.) ἐδιανείστα Πόντ. (Οἶν.) δανείστα Καππ. ('Αραβάν.) ἐδανείστηνα Καλαβρ. (Βουν. Γαλλικ. Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) ἡδανείστημο Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Μαρτ. κ.ά.) ἐδανείστημα Νάξ. ('Απύρανθ.) Ὑπερσ. ἡμ-μον δανειστώνδα

Καλαβρ. (Βουν. Γαλλικ. Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) Προστ. παθ. ἄορ. δάνειστα - δανεισῆτε Καλαβρ. (Βουν. Γαλλικ. Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) Ἀπαρ. δανείσ'ναι Πόντ. (Τραπ.) δανεισῆ Καλαβρ. (Βουν. Γαλλικ. Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) Μετοχ. παθ. ἄορ. δανειστώνδα Καλαβρ. (Βουν. Γαλλικ. Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) παθ. παρακ. δανειμ-μένο Καλαβρ. (Βουν. Γαλλικ. Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.)

Τὸ ἀρχ. ρ. δ α ν ε ῖ ζ ω. Διὰ τοὺς τύπους τ α ν ε ῖ δ ζ ω, δ ἄ ν ε ι g-γ α, ἐ δ ἄ ν ε ι α, δ α ν ε ῖ ω, δ ἄ ν ε ι ε - δ α ν ε ῖ ε τ ε, δ α ν ε ῖ ο ν δ α, δ α ν ε ῖ, δ α ν ε ῖ ν δ α, ἐ δ α ν ε ῖ σ τ η ν α καὶ ἡ δ α ν ε ῖ σ τ η μ ο βλ. Α. Καραναστ., Λεξ. Ἑλλ. ἰδιωμ. Κάτω Ἰταλ. εἰς λ. δ α ν ε ῖ δ ζ ω.

1) Δίδω τί ἐπὶ ἐπιστροφῇ κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Μαρτ. Στερνατ. Τσολλίν. κ.ά.) Καλαβρ. (Βουν. Γαλλικ. Μπόβ. Ροχούδ. Χωρίο Βουν. Χωρίο Ροχούδ.) Καππ. ('Αραβάν. Γούρτον.) Πόντ. ('Ιμερ. 'Ινέπ. Κοτύωρ. Οἶν. "Οφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Δανείζω λάδι - ἀλεύρι - ψωμί. Τοῦ δάνεισα τὴν ὀμπρέλα μου καὶ μοῦ τὴ γύρισε σὲ κακὰ χάλια. Δανείστηκε τὸ φουστάνι τῆς φιλιανάδας τῆς καὶ πῆγε 'ς τὸ χορὸ κοιν. Δὲ δὰ δανείζω 'γὼ τὰ δικά μου τ' ἀνάχρεια (= οἰκικὰ σκεύη) Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἄ δὲ μοῦ δανείσης ἀλεύρι νὰ πάω νὰ ζυμώσω τῷ παιδιῷ μου, δὲ φεύγω Νάξ. ('Απύρανθ.) Ἦρτε καὶ τὸν ἐδάνεισα μιὰ ὀκὰ λάδι Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Δάνεισέ μου ἓνα ψωμί καὶ αἶριο, ποὺ θὰ ψῆσον, ζε τὸ φέρον (ζε = σέ, σοῦ) αὐτόθ. Τό 'χαμε δανειστοῦμε τὸ κριθάρι (=τὸ εἶχαμε δανεισθῆ) Σῦρ. Μ' ἐδάνεισε λιγούλι ψωμί κ' ἔτσι θὰ περάσω τὴν ἡμέρα Πελοπν. (Βερεστ.) "Οταν ἔης λιχῶνα, μὴ δανίης ἀλάτ' Ἦπ. (Δωδών.) Δανείζ-ζεις μου τὸ β-βωλόσυρό σ-σου γιὰ καμινιάβ-βδομά; Κῶς. Ἦρτασιν-νὰ τῷ δ-δανείω τὸ βραστάρι (ἦρθαν νὰ τοὺς δανείσω τὸ καζάνι) Γαλλικ. Ἐδάνεια τὸ σπωμί 'ς τὴν γειτόνισ-σα (ἐδάνεισα τὸ ψωμί εἰς τὴν γειτόνισσα) αὐτόθ. Μοῦ 'χε δανείσοντα μιὰ ρ-ρουβάνα (μοῦ εἶχε δανείσει ἓνα κριθινο ψωμί) Μαρτ. Δάνεισέ μ-μου ἄλλιο ἀλάδι κι αἶριο σοῦ τὸ δίω (δάνεισέ μου λίγο λάδι καὶ αἶριο σοῦ τὸ δίνω) Στερνατ. Ἐδανείστηνα ἓνα μαχαίρι Μπόβ. Σὰ δανείδκεσαι, νὰ γίν'νταν λόγια (ἔταν δανειστῆς, θὰ δημιουργηθοῦν παρεξηγήσεις) Οἶν. Πόσα θρακὰλὰ ἐδανείστες με (θρακὰλὰ=ἀθρακάρια ἡ ποσότης ἀνθράκων ἡ περιεχομένη εἰς ἓν πτύον) Τραπ. Ἐδανείστα ἓνα χοινίκ' τσουπάδ' (ἐδανείστην ἓνα χοινίκι ἀραβόσιτον) "Οφ. || Φρ. Ἀγία Κατερίνη τὸ δανείζεται τὸ νερό (κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης, 25 Νοεμβρίου, συνήθως βρέχει) Πελοπν. (Δημητσ.) Δανείζω τὸ ἄρον (προσκολλῶ πρὸς θηλασμόν ἄρνιον εἰς προβατῖναν ἡ ὁποία ἔχασε τὸ ἰδικόν της) Σκῦρ. Δὲ δανείζει τίς θέρμες του! (ἐπὶ φιλαργύρου, ὅτι δὲν δανείζει οὔτε τὰ εἰς αὐτὸν δυσάρεστα) Πελοπν. (Γορτυν. Λάστ.) Συνών. Φρ. Δὲ δ ἰ ν ε ι τ' ἄ γ γ ῆ λ ο υ τ ο υ ν ν ε ρ ό. || Παροιμ.

Ἄν εἶχε ἡ κοροῦνα γνώση, | θὰ μᾶς δάνειζε καμπόση (ἐπὶ τῶν ἀνοήτων) Νίσυρ. Ἦ παροιμ. εἰς παραλλαγ. κ.ά. Δανείσετε χηράδες τῷ νιόπαδρῳ φιλι (ἐπὶ προσώπων τὰ ὁποῖα, ἂν καὶ ἔχουν τὰ πάντα, ζητοῦν ἀπὸ ἄλλους ποὺ ἔχουν ὀλιγώτερα) Νάξ. ('Απύρανθ.) Συνών. παροιμ. Βό η-θ α μ ε, φ τ ω χ έ, ν ἄ μ ἡ σ ο ὕ μ ε ἄ σ ω. Γυναῖκα, πότε ζήμωσες;—Τότε ποὺ δανείστηκα (ἐπὶ πτωχαλαζόνων, τῶν ὁποίων αἱ ψευδεῖς καυχῆσεις ἀποκαλύπτονται εὐκόλως) Ζάκ. Ἐγὼ φοφῶ γιὰ τὸ ψωμί κι ὁ ἄντρας μου τὸ δανείζει (ἐπὶ τῶν δαπανώντων χάριν ἐπιδείξεως ἐνῶ πένονται) Χίος. Ἦ παροιμ. εἰς παραλλαγ. κ.ά. "Οσο εἶχα κ' ἔτρωγα, νόμιζα πὼς ὁ θεὸς μ' ἐδάνειζε (ἐπὶ τῶν ἀπερισκέπτων ὀφειλετῶν, οἱ ὁποῖοι ξοδεύουν ἀνέτως τὰ δανεισθέντα, χωρὶς νὰ

